

hed. Hun har et Par Gange talt om Dem med saa megen Godhed.«

Jytte forstod Bebrejdelsen i hans Ord og følte sig stødt, skønt hun for sig selv maatte indrømme, at den var fortjent. Hun vidste ikke, hvordan det var gaaet til. Hun havde flere Gange foresat sig at se ind til Oline men havde stadig igen glemt det.

Jægermesteren var imidlertid kommen ud paa Verandaen uden at nogen af dem havde hørt det. Rødkindet af Søvn, glatkæmmet og nybarberet kom han ned til dem og hilste paa Præsten i sit allerbedste Lune.

»De bliver vel og drikker en Kop Eftermiddagste?«

»Nej Tak, jeg var netop ved at gaa,« sagde Præsten uden at sætte sig igen. »Jeg havde et Ærinde til Deres Hustru, men Frøken Abildgaard har været saa venlig at tage sig af det til videre Besørgelse.«

»Hvad er det? De har vel ikke Hemmeligheder med mine Damer, min gode Hr. Pastor?«

Pastor Gaardbo gentog nu sine Oplysninger om den nyoprettede Menighedspleje, og Jægermesteren hørte i Begyndelsen paa ham med junkerlig Velvilje. Men paa eengang fik han Nykker og svarede afvisende. Han maatte paa det bestemteste frabede sig enhver Indblanding i Tyendets Forhold her paa Gaarden. Hans Tjenestefolk fik en Behandling, som han i enhver Henseende kunde forsvare. I Sygdoms-